

Daggetijden

**Een zomers etmaal
in Aquitanië**

STEFAAN VAN DEN BREMT

METTEN

De maan werd gezandstraald, en de nachthemel, afgebikt, schitterde fonkelnieuw. Een ster kliederde wat en viel. Andere stonden stijf van gewichtigheid, geheel en al deel van het Heelal. Nog andere knipperden met die fijne, astrale spot die zichzelf tergend langzaam opbrandt. Maandagse melkwegen zongen de metten.

PRIEMEN

Terwijl op het zwarte graan dauw bloeit
tot de blinde halmen de oogst binnenhalen
terwijl alles plots in kleur schiet
en een vleermuis rondtast in het licht
ginds waar een haan de priemen kraait
slapen. Bij het ontwaken was het graan al
paars, de zon zag violet, een eik zilverig.
De maan boog schutterig, schavotkleurig.

TERTSEN

De leeuwerik bidt, maar oók de buizerd.
Leeuwerik, onooglijk vogeltje, gebed in
zoveel hemel! De buizerd bidt voor zich
alleen boven zijn aardse jachtterrein.
Het ochtenduur rijpt, de lucht is nu
één blauwe spuer van volmondig vuur.
Duik, leeuwerik, en doof je lied uit
in de kilte van roofvogelschaduw.

SEXTEN

Alleen de kolibrievlinder hield het vol.
En de aardbij. En de wesp. De zangvogel
hield het voor gezongen. De hond zonde.
De kat spon, verzoend met het gezoem
van de kolibrievlinder. Zijn vliezige
vleugeltjes dansten boven de bloemkelk
en zongen de sexten in insectenlatijn.
Zijn slurfje zoog vroom bloemennectar.

NONEN

De hagedis, perplex, niet wetend wat hij ziet,
ziende wat hij niet weet of het te vreten is:
het zwelt, het spuwt. het blaast. verschiet
van kleur, verstelt zijn kop of het alleen
nog neen kan schudden; het is zo, mager als
een sprinkhaan, het is of het de nonen bidt
met zijn roofzuchtige voorpoten. (Bidsprink-
levend verslindt het in een wip z'n mannetje.)

VESPERS

Hoog en hoekig als een zwaaihaak
klept het klokje voor de vespers,
klept de kauwen uit de galmgaten.
Hoekig en hoger dan de kerkkauw
wonen de zwaluwen in het blauw,
plukken er het vliegend aas en
zwenken en halen en vieren als
lichtmatrozen in ongrijpbaar touw.

COMPLETEN

Van elke soort één paar wijfje en man
van het vliegende herdwandend
tak van de cicade en van alle andere
beesten bij Donder en Blksem in lag
en Wervelwind en Regen en Modde
droom van elke soort één koppe tje
mogen redden zelfs van de pissebed en
de kakkerlak droom Noë omdronken

NOCTURNE

Uit een overweldende slaap opgestaan
De hemel, afgebikt, oogt fonkelnieuw.
Niet één ster voert vannacht te ver.
Bij de hand de maan. Pierrot vond
in nocturnes wat lavelozen zochten
in taveernen, maar sommigen zingen
met nuchtere mond en monnikengeduld
getijden in ondermaans gregoriaans.

Stefaan van den Brecht, geboren in 1941 te Aalst, is dichter, essayist en vertaler. Daarnaast is hij docent literatuur aan het Conservatorium en aan de Academie voor schone kunsten te Antwerpen. Hij is ondervoorzitter van het Vlaamse P.E.N.-centrum.

Stefaan van den Brecht debuteerde in 1968, en zijn poëzie onderscheidde zich van meet af aan door een sterke maatschappelijke betrokkenheid. Hij vocht voor erkenning van het dichterschap in het politieke bedrijf en voor erkenning van het politieke denken in het dichtersbedrijf. Recenter werk geeft blijk van een grotere afstandelijkheid.

Voor Oikos koos de dichter de hiervolgende cyclus van acht korte gedichten, onder de gezamenlijke titel Daggetijden. Dit verwijst naar de benedictijnse dagindeling vanaf de 'priemen' tot de 'nocturnen'. Deze cyclus ontstond tijdens een vakantie in Zuid-West-Frankrijk, en zal eind 1999 worden opgenomen in een nieuwe bundel Taalgetijden, een uitgave van Manteau. Dit is een voorpublicatie.